

[Inger Gautier Schmit.]

da foreligger der da i høj Grad sociale Momenter, og hvis man altsaa kan tænke sig, at en saadan underernæret Kvinde, som venter et Barn, skal have Ret til Fosterfjernelse, saa vil jeg svare nej og i Stedet for at anbefale en Fosterfjernelse sige: Lad hende faa noget godt at spise; lad hende faa nogle Klæder paa Kroppen; hvis hun fryser, og lad hende faa nogen Støtte paa anden Maade fra det offentlige, fra Socialkontoret.

Jeg synes, det vilde være nok saa nærliggende som at anbefale en Fosterfjernelse. Og naar Talen er om Kvinder med voldsomme Depressioner, der vil foretage Selvmordsforsøg og andre lignende Skridt — jeg ved ikke, om Gas hører ind herunder, for det er jo et moderne Fænomen —, saa kan jeg forsikre Ministeren, at han ved de Direktiver, han har givet, paa Masser af hysteriske Kvinder vil virke i høj Grad fremskyndende til at etablere saadanne Forsøg. Der er vist ikke et Tidspunkt, hvor en Kvinde er mere anlagt for det hysteriske og lettere lader sig henrive til uoverlagte Skridt end under Svangerskabet. Det er jo i det hele taget mærkeligt, at Mænd skal lovgive om den Slags Ting, da de overhovedet ikke kan sætte sig ind i Kvindens Psyke. Det burde fuldstændigt overlades til Kvinderne, synes jeg, at udarbejde den Slags Ting. Lovforslaget er netop Udtryk for, at man slet ikke tilstrækkeligt har sat sig ind i en Kvindes Psyke, ellers vilde Ministeren aldrig have fremført disse konkrete Eksempler, der, hvis Lovforslaget gaar igennem og bliver til Lov, i høj Grad vil animere Kvinden til at foretage disse fortvivlede Skridt, dog naturligvis kun til en vis Grad og Grænse, idet de jo ved, at hvis det blot har Sandsynlighedens Skær, at de vil foretage dem, kan de med Loven i Haand komme og kræve deres Foster fjernet.

Altsaa, jeg kan ingeniunde anerkende, at § 1, Stk. 1, er klart; jeg synes, det blander Tingene sammen, og jeg synes, Kommissionen er mere ærlig, for den siger: Vi vil gaa til sociale Indikationer, vi synes, Tiden kræver det, og vi vil imødekomme dette Krav fra Kvindernes Side. Ministeren siger: Vi vil ikke gaa til sociale Indikationer, men han har alligevel ikke turdet trække Linien helt klart op, og saa kommer de samme Krav som Kommissionens ind ad en Bagdør.

Og det skal lægges over til Lægerne! Jeg vil nok spørge: Hvorfor skal vi pludselig have en Lægeorganisation som social

Domstol her i Landet? Vi har en højt anset Lægestand, der som første Formaal har dette at arbejde for Befolkningens Liv og Sundhed, og nu stiller man pludselig Lægerne over for sociale Opgaver, over for at skulle skelne mellem forskellige ulykkelige Tilstande af social Art, saadan at de faar helt andre Ting at arbejde med. Dette har øjensynlig vakt stor Misstemning i vide Lægekredse, i hvert Fald har Dr. Tolderlund, som er Formand for Lægeforeningen, udtalt:

„I øvrigt lægger Loven et byrdefuldt Ansvar paa Lægerne. At skulle tage Ansvaret for andre end strengt medicinske Indikationer maa være Lægerne imod. Det maa befrygtes, at der stadig vil foregaa en lyssky Virksomhed, hvor Kvinder søger at faa Svangerskabet afbrudt.“

Man kan jo ikke sige, at dette er en imødekommende Udtalelse over for Ministerens Forslag, og det er jo et Spørgsmaal, om Samfundet som saadant har Lov til at lægge saa byrdefulde Opgaver hen til Læger, hvis hele Uddannelse er af medicinsk Art og ikke af social Art. Professor Warburg udtaler:

„En betydelig Udvidelse af de medicinske Indikationer. I Virkeligheden er den nyaabnede Port saa bred, at man kan køre igennem den med et Hølæs.“

Mere kan man da ikke forlange. Dr. Eli Møller skriver:

„For mig ser det ud, som om Meningen er at lægge hele Ansvaret over paa Lægerne, idet nu ogsaa de sociale Indikationer skubbes over paa os.“

Og Dr. Dederding siger:

„Næsten alt kan slippe igennem, der er aabnet en bred Mulighed for Misbrug.“

Man kan jo ikke saadan feje disse Læger, af hvilke enkelte er førende Læger i vort Land, til Side, og man maa da ogsaa tillægge det nogen Betydning, at de her straks reagerer over for denne nye, ukendte sociale Opgave, som bliver overdraget dem. Jeg mener altsaa, at Forslaget her er ganske overordentlig uklart, og der er tillige, synes jeg, en alt for svag Understregning af det farlige i Fosterfordrivelse, idet der blot behøver at foreligge begrundet Fare for Kvindens Liv eller Helbred. Det er altsaa ikke engang alvorlig Fare, der behøver at foreligge her. I § 1, Stk. 2, tales der dog om, at der skal være alvorlig Fare — det er, naar Svangerskabet er over 3 Maanedes gammelt. Jeg vil gerne spørge Ministeren, om det skal forstaas saaledes, at der efter Stykke 1 ikke skal kræves en al-